

When You 'Smile'

ยิ้มให้ฉันหน่อยสิที่รัก

กระรอกน้อยที่หายไป

Lost Squirrel เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

©สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

ชลวัชร หรือ โอปอล เดินไปตามทางเดินของโรงเรียนเพื่อมุ่งสู่อาคารหอประชุม ที่ซึ่งใช้เป็นทั้งสถานที่จัดกิจกรรมและโรงยิมสำหรับวิชาพลศึกษา

เด็กหนุ่มเดินมุ่งหน้าไปเพื่อจะไปซื้อมวอลเลย์บอลตามปกติ อ้อ... ตัวเขานั้นเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายของโรงเรียน ปีนี้เรียนอยู่ชั้น ม.5 ห้อง 7 แผนการเรียนศิลป์-จีน

ชลวัชรมีพี่สาวฝาแฝดอยู่หนึ่งคนคือ ณชล หรือ โอเปิ้ล ซึ่งอยู่ในทีมวอลเลย์บอลหญิงเช่นเดียวกัน แต่เด็กสาวเรียนเก่งกว่าเขา จึงอยู่ห้องแผนการเรียนวิทย์-คณิต ม.5/1

ระหว่างที่เด็กหนุ่มกำลังก้าวขาขึ้นบันไดไปนั่นเอง
“นี่นะ !”

มือ ๆ หนึ่งตีบ่าลงบนบ่าของเขา สายตาสีดำหันกลับไปมองทันทีก็เห็นพี่สาวฝาแฝดยิ้มพล่ให้

“เดินช้าเป็นเต่าคลานเลยปอล เดี่ยวอาจารย์ตริภูมิก็ว่าเอาหรอกว่ามาช้านะ”

อาจารย์ตริภูมิคืออาจารย์ผู้ฝึกสอนและโค้ชของทีมวอลเลย์บอลโรงเรียน

“ผมนี้กว่าพี่มาก่อนแล้วชะอีก”

ชลวัชรว่า

“ยะ มาแล้ว แต่ฉันลงไปกรอกน้ำมาไง”

ณชลชูชวดน้ำซึ่งบรรจุน้ำเย็นเจี๊ยบให้น้องชายฝาแฝดดู

“อ้อ”

สองพี่น้องเดินเข้าไปยังหอประชุมพร้อมกัน ที่นั่นเองที่ณชลได้ขอแยกตัวไปรวมกลุ่มกับสมาชิกทีมหญิงคนอื่น ๆ ส่วนชลวัชรก็เดินมุ่งหน้าเข้าไปหารุ่นพี่ชั้น ม.6/7 ชื่อ นวพร หรือ นุกนิก ซึ่งสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

“โง่ ไอ้โง่ปอล” นวพรทัก “เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าหัดมาสาย”

รุ่นพี่หัวเราะเสียงดังพลางขยี้ผมของชลวัชรแรง ๆ

นวพรเป็นรุ่นพี่ชั้น ม.6 คนเดียวในทีมวอลเลย์บอลชายนี้ เรียกว่าแก่ที่สุดก็ได้ และอยู่ยงคงกระพันที่สุด เขาเป็นคนโง่ ผาง ค่อนข้างนักเลงขาเหว ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนสักข้อ แต่ก็เป็นนักกีฬาที่เก่งมาก เรียกว่ากีฬาสี่ถ้าเป็นสี่ม่วงที่นวพรสังกัดอยู่ละก็ไม่มีวันแพ้ รวมทั้งตัวของชลวัชรเองก็อยู่สี่ม่วงด้วย

เด็กหนุ่มค่อนข้างเข้ากันได้ง่ายกับนวพร เพราะนวพรรู้เรียนอยู่ในแผนการเรียนเดียวกับเขา ข้าตอน ม.4 ยังเคยจับได้เป็นพี่รหัส-น้องรหัสกันด้วย นวพรเป็นเด็กผู้ชายที่ไว้ผมทรงสกินเฮด ถือกระเป๋านักเรียนแฟบ ๆ ใส่เสื้อติดกระดุมคอและปล่อยชายเสื้อ สไตร์ ‘เก่ามาตั้งแต่รุ่นพ่อ’

นอพรเป็นแฟนกับ ทรายทอง

เด็กสาวซึ่งอยู่ชั้น ม.6 เช่นเดียวกันแต่คนละห้องคือ ม.

6/1

ทรายทองนั้นเป็นรุ่นพี่ของโอเปิ้ลซึ่งอยู่ทีมหญิง และเป็น
กัปตันทีมด้วย

พูดแบบนี้แต่นอพรซึ่งอยู่ ม.6 กลับไม่ได้เป็นกัปตันทีม
ของทีมชาย เพราะเขาให้ความเห็นว่ามันยุ่งยากเกินไป และเขา
ไม่ยอมรับผิดชอบอะไรมาขนาดนั้น หน้าทีนี้จึงตกเป็นของ จารุ
ชา หรือ จอม ไปโดยปริยาย

“โทษทีครับพี่ พอดีอาจารย์ศุภัชมาแก้ปล่อยช้าจริง ๆ”

อาจารย์ศุภัชมา คืออาจารย์วิชาภาษาอังกฤษซึ่งขึ้นชื่อ
เรื่องการปล่อยช้า ...มาก

“อ้อพี่ก็เคยเรียนกับแคนะ ก็อย่างนั้นแหละ” นอพรไหว
ไหล่ “ไป ๆ ซ้อมกันดีกว่าไอ้หนุ่ม”

ชลวัชรเดินแยกตัวไปยังมุมหนึ่งของหอประชุมเพื่อเอา
กระเป๋านักเรียนไปวาง ที่นั่นเองที่เด็กหนุ่มได้เจอกับกัปตันทีม ...
จารุชา ผู้ที่นั่งอยู่กับเพื่อนตัวเล็ก จักรัส

ชลวัชรมองหน้าสองคนนั้น ฝ่ายที่เอ่ยทักคือจักรัส เด็ก
หนุ่มร่างเล็ก อุบนิสัยร่าเริง ผู้เป็นเพื่อนสนิทซี้ปึกของจารุชา

“ไฮมึง”

เหมือนจะพูดว่า ‘ไฉน’ แต่ทำให้มันอินเตอร์มากขึ้น
“ไฉน”

ชลวัชรย์เอ่ยตอบ

ทั้งจรรุชชาและจาร์ส ทั้งสองคนอยู่ห้อง ม.5/3 แผนการ
เรียนวิทย์-คณิต

จาร์สมีท่าที่เป็นมิตรและยิ้มแย้มแจ่มใสต่อเขา แต่กับจรรุชชานั้น... เด็กหนุ่มไม่เคยที่จะแสดงความเป็นมิตรออกมาเลย ทุกครั้งที่เห็นหน้าชลวัชรย์ จรรุชชาจะทำหน้าตึงเหมือนเก๊ก ๆ ตลอด เป็นสิ่งที่น่ารำคาญอย่างยิ่ง

ชลวัชรย์เคยเอาเรื่องนี้ไปบ่นกับณชล พี่สาวฝาแฝด แต่เจ้าหล่อนก็เพียงแค่ฟังแล้วให้กำลังใจไปแบบขอไปที ชลวัชรย์จึงซีเกียจที่จะพูดแล้ว

พวกผู้หญิงในทีมหญิงค่อนข้างที่จะชอบจรรุชชามากพอสมควร รวมทั้งน้อง ๆ ในโรงเรียนด้วย เพราะจรรุชชาเป็นเด็กผู้ชายที่คนเหล่านั้ลงความเห็นว่าเป็นหน้าตา ‘น่ารัก’ และ ‘สวย’ มาก ดูเป็นคำชมที่ไม่น่าใช้กับผู้ชายเลย แต่จรรุชชาก็มีใบหน้าที่หวาน เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

...ต่างจากรูปร่างที่สูง และการแสดงออกที่มอดแมน สมชายชาติรี อาจพูดได้ว่าจรรุชชานั้นมีนิสัยที่ แมน กว่าชลวัชรย์อีก

ด้วยซ้ำ เขาเป็นกัปตันที่ดี กล้าได้กล้าเสีย ใจนักเลง ใจกว้าง ถึงแม้ชลวัชรจะไม่ชอบแต่ก็ขอยอมรับในจุดนี้

ชลวัชรค่อนข้างเป็นคนชอบหนีปัญหา ไม่ชอบมีเรื่องเวลาแข่งขันแล้วมีการกระทบกระทั่ง เขานี้แหละที่มักจะเดินปลีกตัวออกเป็นคนแรก เป็นคนจิตซีด ไม่มีอะไรน่าสนใจ มีอยู่อย่างเดียวที่คนจำหน้าชลวัชรได้ก็เพราะเขาเป็นพี่น้องฝาแฝดกับณชนนั่นเอง ความเป็นฝาแฝดซึ่งมีอยู่ไม่กี่คู่ในโรงเรียนแห่งนี้ จึงทำให้เขายังมีตัวตนอยู่

หลังจากเข้าห้องน้ำไปเปลี่ยนเป็นชุดซ้อม พวกเขาก็มาพร้อมกันที่กลางหอประชุม

อาจารย์ตรีภูมิเดินเข้ามาพูดกับพวกเขาเหล่านักกีฬาสองสามประโยค ก็ปล่อยให้ซ้อมกันได้

การซ้อมดำเนินต่อไปจนกระทั่งสิ้นสุดลงในอีกสองชั่วโมงต่อจากนั้น ทนายทองเดินเข้ามาหานวพร แพนหนุ่มซึ่งกำลังคุยอยู่กับชลวัชร

“นุ๊กนิก”

ทนายทองเรียก

“อ้าว ?” นวพรหันไปให้ความสนใจกับแพนสาวทันที
“กำลังคุยกับไอ้ฝาแฝดนี่อยู่พอดี”

“เมื่อก็ฉันก็เพิ่งคุยกับโอเปิ้ลเหมือนกัน พี่น้องฝาแฝดตัว
ป่วน”

ทรายทองยิ้มให้เขาอย่างเป็นกันเอง

“ฮ่า ๆ ครับพี่แซนดี้”

ทั้งนัवरและทรายทองเป็นรุ่นพี่ที่ใจดี ชลวัชรยังแอบนึก
เสียดายว่าที่จริงพี่น้องนักศึกษสมควรเป็นกัปตันมากกว่าเสียยิ่งนัก ซึ่
เก็ก อย่างจรรยาอีกเป็นไหน ๆ

ชลวัชรเป็นนักกีฬาบอลเลย์บอลของโรงเรียน กิจวัตร
ประจำวันของเขาก็คือซ้อม ซ้อม และซ้อม ในช่วงเย็นหลังเลิก
เรียนทุกวัน

ทั้งเขาแล้วก็นชดต่างก็เป็นนักกีฬา บิดามารดาภูมิใจใน
จุดนี้มาก แน่แน่นอนว่าที่บ้านของเด็กหนุ่มกับเด็กสาว ย่อมมีเหรียญ
รางวัลแขวนโชว์อยู่มากมาย ซึ่งส่วนมากจะเป็นของชลวัชร
มากกว่าเพราะเขาอยู่สีม่วง สีเดียวกับนัवर ส่วนณชณนั้นอยู่สีฟ้า
สีเดียวกับทรายทอง

พวกเขาต้องออกไปแข่งนอกโรงเรียนในรายการต่าง ๆ ซึ่ง
ทุกคนต่างก็เป็นมืออาชีพที่คุ้นเคยกับสิ่งนี้เป็นอย่างดี

ชลวัชรเองก็มีความสุขดี เพราะมันเป็นเรื่องกีฬาที่เขา
ชอบ แต่มีอยู่อย่างหนึ่งคือเขาไม่ชอบ ‘จรรยา’ เลย

เขาไม่เข้าใจว่าทำไมจรรยาถึงชอบทำหน้าบึ้งหน้าอใส่เขา จรรยาไม่เคยยิ้มให้เขา แม้เวลาเดินมากับจรัสและจรัสจะทักทายเขาอย่างไรก็ตาม

“เขามักจะทำ ‘หน้าตึง’ กับผมอยู่ตลอด... ไม่รู้เป็นอะไร”

เด็กหนุ่มพูดกับเด็กสาวฝาแฝด ขณะที่ทั้งสองกำลังเดินเคียงกันกลับบ้านในช่วงเย็นหลังโรงเรียนเลิก

คนในหัวข้อสนทนาที่เด็กหนุ่มพูดถึงนั้น คือเพื่อนนักเรียนซึ่งอยู่ในทีมวอลเลย์บอลเดียวกัน

“‘จอม’ เขาน่ะน่ารักออก นายตาไม่ถึงล่ะซี”

เด็กสาวแย้ง

“น่ารักกับผีนะสิ หึงฉิบเป้ง ทีมชายนี้โหดร้ายเนอะ มีคนแบบนั้นเป็นกัปตัน”

“พูดแรงเกินไปหรือเปล่าเนี่ย”

ณชลแย้ง

“ไม่แรงหรอก น้อยไปด้วยซ้ำ”

พี่น้องฝาแฝดเดินคุยโต้ตอบกันไปมาในขณะที่ซาก็ก้าวเดินไปตามทางเดินซึ่งติดกับสนามโรงเรียนเพื่อมุ่งหน้าตรงไปยังประตูทางออก พวกเขาซ้อมเสร็จแล้ว และกำลังจะกลับบ้าน

ตอนนั้นเองที่ฝาแฝดคนน้องรู้สึกถึงร่างของใครบางคนที่เดินเข้ามาชนบริเวณหัวไหล่ของเขาเข้าอย่างจัง ชลวัชรรู้ว่านี่คือ

การ ‘แก๊งเดินชน’ เขากำลังจะหันกลับไปต่อว่าก็เห็นร่างนั้นเดิน
 แสงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

“ให้ตาย” เด็กหนุ่มพึมพำ “แม่ง... คนที่เรากำลังพูดถึง
 อยู่วะ”

ณ ชลมองตามสายตาของน้องชายไปทันที

“หึหึจอม เขาคงได้ยินที่นายพูดนะ”

ชลวัชรยิ้มเจื่อน แต่ก็เบะปากอย่างไม่ใส่ใจในเมื่อเขาก็ว่า
 เขาพูดความจริง แล้วมันจะผิดตรงไหน ?

...ใช่ ๆ มันไม่ผิดหรอก หากแต่เด็กหนุ่มก็ตระหนักได้ว่า
 แบบนี้ชีวิตการอยู่ในฟาร์มต่อไปของเขาคงจะยิ่งลำบากไปอีกเท่าตัว

วันหนึ่งในตอนเช้า ชลวัชรรู้สึกได้ว่าจรรยาจะยิ่งมีนตึง
 กับเขามากขึ้นไปอีก

สาเหตุไม่ต้องสืบ เพราะมันมาจากการที่เจ้าตัวได้ยินเขา
 พูดกับณชลเมื่อหลายวันก่อนแน่ ๆ

“มึงมาซ่อมนี่มา”

นพพรกวักมือเรียกเขาหย้อย ๆ จากอีกฟากหนึ่งของ
 หอประชุม

ชลวัชรเดินเข้าไปหาอย่างว่าง่าย และเริ่มต้นซ่อมโดย
 ผลัดกันเสิร์ฟลูกวอลเลย์ไปมากับนพพร สายตาข้างหนึ่งแหลมมอง

ไปที่จรรยาซึ่งจับคู่ซ้อมกับจำรัสเพื่อนซี้ จรรยาเองก็มองมาทางนี้เช่นกัน ชลวัชรมองเห็นริมฝีปากของผู้ชายหน้าสวยบึ้งตึงทันทีที่สายตาของเจ้าตัวสบกับเขา

“อีกละ”

ชลวัชรเผลอสบถออกมา

“อะไร อีกละ ?”

นพพรถามอย่างสงสัย ทำให้รุ่นน้องรู้สึกตัวว่าเผลอพูดออกไป

“เปล่าครับพี่นุญ ก็แค่...”

“ใครล่ะ ใจจอมเหร ?”

ชลวัชรพยักหน้า

“อ้อ ช่างเขาเถอะนะ เราก็ทำหน้าที่ของเราไป”

นพพรให้กำลังใจ

“หมอนั่นมันเส้นประสาทยี้มเสียหรือไงกันนะ หน้าจิ้งหิกรออยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะกับผมด้วยแล้ว”

“คงไม่ชอบมึงมั้ง”

“ครับ”

พูดตรงเหลือเกินสำหรับนพพร จนชลวัชรได้แต่ ครับออกไปคำเดียว

พวกเขาซุ่มกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปและอาจารย์ตรีภูมิผู้เป็นโค้ชบอกให้กลับบ้านได้ นวพรเดินออกไปกับทรายทอง ส่วนชลวัชรเอง เด็กหนุ่มกำลังจะไปล้างหน้าล้างตาที่ห้องน้ำ ก็เห็นจารุชาและจำรัสเดินสวนมาพอดี

“เฮ้ กลับบ้านก่อนละ”

จำรัสยิ้มแยมักทาย

“กลับบ้านดี ๆ”

ชลวัชรพินัย้มกลับไป ที่จริงเขาคงไม่ต้องพินหรือกะหากมีแค่จำรัสคนเดียว แต่มีจารุชาซึ่งเขาไม่ชอบอยู่ด้วยนี่สิ

“...”

จารุชาไม่พูดอะไร

ชลวัชรมองหน้าอีกฝ่าย ซึ่งฝ่ายนั้นก็เดินผ่านหน้าของเขาไป

บรรยากาศในที่มืดไม่ดีเอาเสียเลย

ที่มวอลเลย์บอลของโรงเรียนมีรายการที่จะต้องออกไปแข่งขัน

และนั่นก็ทำให้เกิดความวุ่นวายตามมา เมื่อจู่ ๆ อาจารย์ตรีภูมิผู้เป็นโค้ช คิดจะนัดซ้อมในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุด เพราะการแข่งขันใกล้เข้ามาแล้วจึงต้องเร่งซ้อมหนัก

อาจารย์ตรีภูมิโทรศัพท์ไปบอกจรรยาซึ่งเป็นกัปตันทีมชาย และทรายทองซึ่งเป็นกัปตันทีมหญิง ให้โทร ๙ ติดต่อเพื่อนคนอื่น ๆ ให้มาให้ได้ครบทุกคน ...หรือมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทีมหญิงไม่มีปัญหาเพราะสมาชิกไม่มาก และทรายทองเองก็เข้ากับทุกคนได้เป็นอย่างดี การติดต่อประสานงานจึงทำได้สบาย

แต่ทีมชายนี่สิ...

จรรยามาเรียนพิเศษวันเสาร์ในคอร์สที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น

โรงเรียนได้จัดให้คณะครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้สอนเสริมวันเสาร์ให้กับนักเรียนทุกระดับชั้น ซึ่งก็ไม่ได้บังคับ แต่ว่านักเรียนคนใดสนใจ (หรือถูกผู้ปกครองบังคับมา)

จรัสไม่ได้มาเรียนกับจรรยา มีแต่นวพร รุ่นพี่ชั้น ม.6 เท่านั้นที่ลงเรียนวันเสาร์เหมือนกับแพนสาวทรายทอง นี่คือนักเรียนที่ทั้งสองจะได้เรียนในห้องเรียนเดียวกัน เพราะวันเสาร์คณะห้องนั่นเอง

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนพิเศษในตอนเที่ยง จรรยาเดินตรงไปตามทางเดินบริเวณสนามโรงเรียน

สมองคิดไม่ตกว่าเขาจะโทร ๙ ไปบอกใครได้อย่างไรว่า อาจารย์ตรีภูมินัดซ่อม

เขาเป็นกัปตันทีม มีเบอร์ก็จริงแต่มันไม่ครบทุกคน

...อย่างน้อย เขาก็ไม่มีเบอร์ของชลวธร

จรรยาเดินตรงไปยังห้องน้ำชายเพื่อล้างหน้าล้างตา ที่
นั่นเองที่เขาเดินสวนกับนพรซึ่งออกมาจากห้องน้ำพอดี

“อ้าว”

นพรทัก

“สวัสดีครับพี่นุกนิค”

จรรยาตอบ

“กำลังจะกลับบ้านหรือมั้ง ?”

นพรถามต่อ จรรยาจึงพยักหน้า

“ใช่ครับ... เออพี่นุกนิค”

“ว่าไง ?”

“พี่มีเบอร์ของโอบอลไหมครับ ผมอยากจะขอหน่อย”

“หืม ?”

กลายเป็นว่านพรเลิกคิ้วแปลกใจ รุ่นพี่มาดกวนเดินออก
ห่างจากประตูห้องน้ำไปยังด้านนอก

นพรใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดไบน้หน้าของตนอย่างแรงจนคน
มองนึกไปว่าเช็ดเบากว่านี้ก็ได้มั้ง น่ากลัวว่าหน้าจะถลอก

“???”

นอพรหันมามองหน้าจรรยาอย่างสงสัย ส่งผลให้รุ่นน้องเริ่มแปลกใจแล้วว่าทำไมรุ่นพี่ถึงแสดงสีหน้าเช่นนี้

แต่แล้วความสงสัยของเขาก็กระจ่างเมื่อนอพรพูดประโยคต่อมา

“มึงเป็นกัปตันทีมก็มีรายชื่อกับเบอร์โทร ๔ ของแต่ละคนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ?”

“ใช่ครับ แต่...” จรรยาหยิบใบรายชื่อออกมาจากกระเป๋านักเรียนส่งให้นอพรดู “แต่โปอล เขาไม่ได้เขียนเบอร์ไว้”

“มันไม่ได้เขียนเบอร์ หรือมึงไม่ได้ให้มันเขียนกันแน่ ?!”

ดวงตาของนอพรหรี่ลง คำพูดที่พูดมานั้นถูกชนิดที่จรรยาหน้าถอดสี

เพราะใช่...

ลืมไปเสียสนิทว่าตัวเขานั้นแหละที่ไม่ได้เอาใบรายชื่อนี้ให้กับชลวัชร เพราะไม่ชอบอีกฝ่ายจึงใส่แต่ชื่อเล่นกับห้องเขาเอง แต่เบอร์โทร ๔ ...เพราะไม่รู้จึงไม่สามารถใส่ได้

นี่ก็เป็นความหละหลวมอย่างหนึ่ง คิดจะอุดช่องโหว่แต่ก็ดูจะสายเกินแก้

“แซนดี้มีเบอร์ของทั้งทีมหญิงและทีมชาย”

นอพรว่า

“พี่แซนดี้ล่ะหรือครับ ทำไม...?”

“เพราะแซนดี้เขาเอาใจใส่มากกว่ามึงในฐานะกัปตันทีม
ไง”

“!!!”

คำพูดเจ็บแปลบยิ่งนัก จารุชาพอจะรู้หรือกว่านวนพรและ
ทรายทองน่าจะสนิทกับชลวัชรขนาดไหน จึงมักจะให้ท้ายอยู่บ่อย ๆ

นี่ถ้าไม่ใช่เพราะนวนพรเป็นรุ่นพี่ ม.6 แล้วตัวเขาเป็นรุ่น
น้อง ม.5 ละก็ ป่านนี้เขาคงไม่ยอมง่าย ๆ ! เพราะที่จริงเขาก็ไม่
ค่อยชอบนวนพรและทรายทองด้วยเหมือนกัน

“มึงต้องไปขอที่แซนดี้แล้วล่ะ”

นวนพรบอくだ

จารุชายิ้มเหยียด ๆ บนริมฝีปากอย่างไม่ค่อยพอใจนัก
สองเท้ากำลังจะหมุนตัวจากไป แต่บังเอิญสายตาของเด็กหนุ่ม
มองเห็นทรายทองเดินตรงเข้ามาทางนี้พอดี

“พี่แซนดี้!”

เขารีบเรียก

“อ้าว หวัดดีจ้า”

ทรายทองทักทาย หล่อนเดินเข้ามาหานวนพรแล้วพูดว่า

“ขอโทษนะที่มาช้า”

“ห้องน้ำหญิงคนเข้าเยอะมากหรือไง นานจริง”

นวนพรพูด

“เปล่า แต่สองกระจกนาน”

ว่าแล้วทรายทองก็หัวเราะคิกคัก ส่วนนพพรเอามือขยี้ผม
แฟนสาวอย่างมันเขี้ยว

“ว่าแต่จอมมีอะไร ?”

ทรายทองหันมาถามจรรยา

“อ้อ คือผมอยากขอเบอร์ของโอปอลจากพี่แซนดีหน่อย
ครับ”

“เห ?”

ทรายทองหันไปมองหน้านพพร ซึ่งรุ่นพี่ ม.6 ผู้ชายก็ทำ
หน้าประมาธว่า ‘ก็อย่างที่เธอคิดนั่นแหละ’

ทรายทองหยิบใบรายชื่อของที่มีอยู่กับตนเองให้จรรยา

“ขอบคุณครับ”

เด็กหนุ่มรับมาและรีบคัดลอกลงในใบรายชื่อของตนทันที
เมื่อกลับถึงบ้าน เขาก็จัดการโทรศัพท์ไปบอกทุกคน ...
รวมทั้งชลวัชร

‘ฮัลโหล’

อีกฝ่ายรับสาย

“ฮัลโหล”

จรรยาพูดขึ้น

“นี่ฉันเอง จอม”

‘...’

ความเงิบเกิดขึ้นทันที จารุชานึกหมั่นไส้อีกฝ่ายเอามาก ๆ นี่ถ้าหากไม่คอขาดบาดตายแบบนี้จะไม่วันไหน ๆ ไปหรอก !

“พรงนี้อาจารย์ตรีภูมิให้มาซ่อม... ทุกคน”

‘อืม’

ปลายสายตอบรับสั้น ๆ ง่าย ๆ ฟังแล้วน่าหงุดหงิดเป็นบ้า !

ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาต้องไม่ชอบชลวัชรมาก ถึงขนาดนี้ด้วย รู้แต่ว่าแค่เห็นหน้าก็ไม่ชอบแล้ว ...ไม่ชอบจริง ๆ นะ...

ชลวัชรกับณชลเป็นฝาแฝด แต่ณชลน่ารักกว่ามากมาย

อาจเพราะอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงด้วย

ที่จริงเป็นนักกีฬาโรงเรียนเหมือนกันก็น่าจะสามัคคีกันได้ แต่นั่นใช้ไม่ได้กับเขาและอีกฝ่ายกระมัง

เขาไม่เคยคุยกับอีกฝ่ายเลย ในทีมมีเพื่อนระดับชั้นเดียวกันอีกหลายคน ซึ่งเขาก็คุยเล่นกับทุกคนปกติยกเว้นแต่ชลวัชรคนเดียว อาจเพราะอีกฝ่ายเป็นคนนิ่ง ๆ เฉย ๆ ด้วยมั้ง นิสัยต่างกับตัวเขาราวฟ้ากับเหว

...เขาไม่ชอบความ นิ่ง ของฝ่ายนั้น มันเหมือนกับคนที่อ ๆ หรือก้อนหินที่อมะลือ

ตัวเขาเป็นคนแอคทีฟ และเขาก็ชอบคนที่แบบนั้น
เช่นเดียวกัน ประเภทเฉยเมยแบบนี้เขาไม่ชอบเอาเลย ดูเป็นคน
จิตซีด น่าเบื่อ ไม่น่าคบหาด้วยอย่างไรไม่รู้

และแน่นอนว่าแทบไม่เคยมีรอยยิ้มบนใบหน้าของอีก
ฝ่าย

ชลวัชรมีสีหน้าที่ดูเหมือนจะบึ้งตึงอยู่มาก

ไม่ชอบคบค้าสมาคมกับใครยกเว้นนพรและทรายทอง
ซึ่งรู้จักมาจ้ะ เคยกับจำรัสบ้างเพราะจำรัสทักทาย

เหมือนกับถ้าใครไม่ทักก่อนหมอนั้นจะไม่พูดด้วยจ้ะ
แหละ !

เขาในฐานะกับตันที่รู้สึกหมั่นไส้เล็ก ๆ

บทสนทนาทางโทรศัพท์ก็จบลงสั้น ๆ ง่าย ๆ แค่นั้น

...ซึ่งมันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น